

Sygn. akt V KO 15/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)
SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)
SSN Andrzej Ryński

w sprawie P. M.

oskarżonego z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego w Ś.

z dnia 6 lutego 2014 r. sygn. akt II K [...]

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania sprawy innemu sądowi

równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Wniosek Sądu Rejonowego w Ś. o przekazanie sprawy osk. P. M. innemu sądowi równorzędnemu w oparciu o przesłankę wskazaną w przepisie art. 37 k.p.k., nie zasługiwał na uwzględnienie.

P. M. został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. Akt oskarżenia w tej sprawie został skierowany w dniu 30 czerwca 2008 r. do Sądu Rejonowego w Ś.. Czynności procesowe zmierzające do rozpoznania tej sprawy, podejmowane przez w/w sąd, doprowadziły ostatecznie do rozpoczęcia rozprawy i przeprowadzenia szeregu czynności dowodowych. Później jednak proces uległ całkowitemu zahamowaniu wobec niestawiennictwa oskarżonego, który uzasadniał swoją nieobecność złym stanem zdrowia,

uniemożliwiającym mu odbycie podróży z B., gdzie ówczesnie zamieszkiwał i leczył się – do siedziby sądu.

Swoje obecne wystąpienie Sąd Rejonowy w Ś. uzasadnił stanem zdrowia oskarżonego, który miałby nie pozwalać na sprowadzenie go na rozprawę. Jednak, na poparcie takiego stwierdzenia Sąd ten nie przedstawił żadnych aktualnych argumentów. Ostatnie badanie wykonane przez biegłych z zakresu medycyny zostało przeprowadzone w dniu 3 grudnia 2012 r. i od tego czasu oskarżony skutecznie uniemożliwia biegłym, zarówno uzupełnienie pierwotnej opinii, jak i wydanie opinii o swoim obecnym stanie zdrowia, nie stawiając się na wyznaczone terminy badań. Sąd *meriti* jednak ani nie zareagował na to zachowanie, wyznaczając biegłego, który w razie potrzeby zbada osk. P. M. w miejscu jego zamieszkania ani nie wyegzekwował stawieniectwa oskarżonego na rozprawie. Co więcej, wystąpił z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k., nie mając od kilkunastu miesięcy opinii lekarskich o możliwości udziału oskarżonego w rozprawie i nie zważając na to, że oskarżony wyjeżdża na pobyty uzdrowiskowe akurat w terminach badań ustalonych z biegłymi medykami. Przypomnieć najwyraźniej trzeba, że po uchyleniu immunitetu, P. M. ma w procesie karnym status identyczny, jak każdy inny oskarżony i podlega wszystkim rygorom przewidzianym w procedurze karnej. Natomiast dobro wymiaru sprawiedliwości, na które powołuje się Sąd Rejonowy w Ś., rzeczywiście przemawia za bardziej skutecznymi działaniami w tej sprawie, o której nie sposób powiedzieć, że w ogóle się toczy (do pierwszej rozprawy doszło dopiero po upływie niemal dwóch lat od wniesienia aktu oskarżenia, choć w tym okresie stan zdrowia osk. P. M. nie stwarzał jeszcze istotniejszych problemów), co grozi uzasadnioną skargą na przewlekłość postępowania. Jednak dotychczas przedstawione okoliczności nie dają dostatecznych podstaw do twierdzenia, że wykazano istnienie przesłanek zastosowania instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k. Zmiana właściwości miejscowej dokonywana w tym trybie ma charakter nadzwyczajny i musi mieć oparcie w rzeczywistych i aktualnych przeszkodach uniemożliwiających przeprowadzenie rozprawy przez sąd właściwy na podstawie ustawy. Takich argumentów Sąd Rejonowy w Ś. nie przedstawił.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.